

Papagalul globalist

25 ianuarie 2004

Gili Cârstea

O fabulă despre evenimentele curente din Uniunea Franceză, pentru o anumită audiență care înțelege mai greu semnele timpului:

A fost odată, demult, un papagal frumos, elegant, stilat și multicolor. Stătea el așa pe un stâlp de telegraf, sectar dar un pic deasupra lumii, și admira ferma păsărilor de peste drum. Erau acolo găini, rațe, curcani și găște, unite toate sub același drapel sola-fide și trăind într-o plăcută armonie.

Tot privind așa, papagalul nostru a început să se întrebe de ce trebuie să fie el atât de exclusivist și izolaționist, arogant și unic. Se plictisise să vadă pericole în toate părțile și să strige în vânt „Lupu’! Lupu’!” Nu ar deveni el mult mai util societății dacă s-ar alătura, cu frumosul lui penaj colorat, monotoniei de gri-bej din ogradă? În plus, nu ar exista destule avantaje pentru urmașii lui dacă ar beneficia de sprijinul unei comunități așa de numeroase și influente? Mai mult, își aducea aminte că unul dintre fondatori chiar a declarat că cea mai mare parte a păsărilor adevărate se află încă în ograda păsărilor de curte.

Acestea fiind argumente de motive, iată-l într-o dimineață pe frumosul nostru personaj, cu „Our Firm Foundation” în mâna dreaptă și cu „Spectrum” în mâna stângă, bătând smerit și sfios la ușa Biroului de Relații Ecumenice al Federației Păsărilor Fraterne. Frații l-au primit cu destulă bucurie, deși nu reușeau să-și ascundă o oarecare rezervă. I-au explicat politicos că, date fiind antecedentele lui de alarmist, vor fi necesare ajustări serioase de imagine și de fond. Văzându-i nehotărârea, ei au adăugat repede că schimbările vor fi de nuanță, declarative, iar ele vor fi făcute doar în urma unor negocieri corecte și transparente.

Prietenul nostru a uf-uit ușurat și a lăsat petiția pe masă. Au urmat 10 ani de negocieri și dezbateri.

Comisia de analiză a compatibilității a recunoscut că papagalul se înscrie, în general, în standarde, deși arată destul de ciudat. Ei au constatat că, în privința

crestei, totul este OK. Au recunoscut și că, în ultimul timp, ciocul a fost destul de mic. La analiza ghearelor, deși s-a dovedit, după urmele de sânge, că au fost folosite recent în campanii de prozelitism mascat în programe sociale, ei au decis că fenomenul se înscrie în media pe țară, deci nu va fi nici o problemă.

Impedimentele au început să apară la analiza penelor din coadă. Ei au fost tare speriați de lungimea exagerată a unor pene profetice. Acestea au fost scurtate cu o foarfecă inox-preteristă, iar papagalul s-a privit într-o oglindă neb și a recunoscut că arată mai civilizat. Ba chiar a căpătat parcă o aură mai savantă.

Apoi comisia a descoperit, la unul dintre picioarele papagalului, un inel de pedigree, pe care erau încrustate niște inițiale, parcă egw. Asta a produs consternare și angoasă. Negocierile au fost suspendate sine die, iar petentul a primit sarcina dificilă să clarifice incidentul de o manieră credibilă și fără artificii de limbaj – el fiind expert la imitații profesionale.

Papagalul a încercat cu disperare să mai poli(ti)zeze inițialele, să revopsească inelul, dar nu a mers nimic. A încercat chiar să promoveze în mass-media o poză bust-sola-scriptura, dar comisia nu a putut fi păcălită. Așa că inelul a trebuit scos.

O altă bizarerie a fost să se constate că papagalul avea o aripă destul de fundamentalistă. L-au pus să facă un tur pe internet și s-a observat că tocmai aripa aceasta se agita mai tare în zbor. Au căzut de acord că, pentru moment, ar fi suficient ca aripa cu pricina să fie pusă în ghips, spre a nu crea discordanțe inutile.

În sfârșit, după zece ani de ajustări structurale și retușuri artistice, parfumat și deodorizat, papagalul a ajuns înaintea adunării generale a Federației Păsărilor Fraterne. Ei l-au felicitat în plen, au recunoscut că noul look este infinit mai bun decât înainte, dar nu au ezitat să-și exprime îngrijorările. Dorește papagalul cu adevărat să se integreze, sau este atras doar de brevetul de respectabilitate obținut pe această cale?

Dezbaterile au fost aprinse. Ca să nu existe dubii, ei au pus înaintea papagalului o capcană de catifea: I se vor acorda doi ani ca să-și demonstreze sinceritatea; ca o avertizare, în cazul în care își închipuie că poate să mai umble cu cioara vopsită. Și i-au mai cerut să renunțe la sanctuarul de aur în care s-a cam umflat în pene de unul singur. Cotețul comun este suficient de confortabil pentru toți.

Așa a aterizat frumosul, dragul nostru papagal, în mijlocul ogrăzii comune. Păsările de rând nu s-au prea sinchisit de noua apariție, deși unele au mai cârâit pe la colțuri cum că vor fi nevoite să împartă cu el grăuntele euharistic. Doar cocoșul galic și-a dat seama că papagalul n-are ce căuta acolo, în mijlocul curții. Dar a recunoscut și el că este mai bine pentru toți ca papagalul să rămână acolo și să repete „cot-codac” la infinit, decât să stea pe gard și să strige „hoții!” ori de câte ori se pune în ogradă de-o afacere ecumenică.

Reacțiile internaționale au fost, în general, slabe. Ursul tocmai primise ajutor internațional, usaid via adra, și era preocupat să decapiteze un pește mai balșoi. Leul insular avea activități importante pe la Newbold, o chestie despre semănăturile de un miliard, sau așa ceva. Vulturul, ce să mai vorbim, era suprasolicitat de problemele grave din învățământul montan (cum că niște ulii phd s-au apucat să tragă de zilele creațiunii și le-au întins cam la șapte milenii).

Doar cucuveaua mioritică, rămasă înțepenită pe cucumea de venirea dimineții, privea buimacă și parcă nu-i venea să creadă ce aude. Chiar așa s-o fi ramolit sârmanul papagal? Ca să nu cadă de acolo, niște binevoitori mai doști i-au aruncat pe față o basma cernită-umanist, și i-au pus un mp3 cu „rușinică-rușinică, ești o mică sectărică,” până o să-și vină în fire, completând cu voie bună petiția de aderare.

A fost o zi cu adevărat istorică pentru Federația Păsărilor Fraterne. A fost o zi și mai istorică pentru papagalul nostru, găinizat, dar ferrricit și frrratern.

***